

Arnel Šarić

HELLVIEW

izgubljena poezija 2005-2012

HELLVIEW
izgubljena poezija 2005-2012

ARNEL ŠARIĆ

Izdavač:

Arnel Šarić
e-mail: arnel.saric@gmail.com
http://www.arnelsaric.info
Naslovnica i priprema e-izdanja: Arnel Šarić

PREDGOVOR
ili poduže objašnjenje šta, gdje, kako i zašto

Tačno vrijeme: dva sata i trideset i dvije minute iza ponoći, četvrtog decembra 2014. godine. Pokušavam pronaći prave riječi kojima bih objasnio bit ovog projekta.

Prije deset godina živio sam neki drugi život. Tek sam uzeo devetnaestu, bez puno više pameti u odnosu na godinu punoljetstva. Počeo sam stasavati u naopakoj sredini: s jedne strane, tu su bili Rock'n'Roll i Radio, s druge neki vanjski svijet, nepoznati svijet, univerzum koji se nalazio izvan zidina Sivog doma u kojem sam provodio svoje dane. Imao sam dva lica: ono javno, dostupno svima, uvijek nasmijano, direktno, spremno da pomogne, da kaže i da sasluša. Ono drugo, nepoznato čak i meni, dojeno je mojim frustracijama, nemogućnošću da shvatim i prihvatim određene stvari.

Sjećam se da sam jednu noć sjedio potpuno sam u Montaži 1. Zavaljen u šarenu fotelju u fazi poluraspada, buljio sam u katodni monitor koji se presijavao u mraku. Između monitora i tastature nabacano smeće – čaše iz kafe automata, ostaci kesica šećera i ižvakane plastične kašike. Šum u ušima. U mojoj ruci pušila se ko zna koja cigareta, a u krilu je bila položena sarajevska *dvoguza*. Bio sam pijan i ljut kako samo mlad čovjek može biti. U ljubavnoj bašči uhvatio se korov, a na faksu se nisam baš najbolje snalazio – bio sam na putu da obnovim prvu godinu. Osjećao sam se odbačeno od samog sebe, nezadovoljno.

Upalio sam Word i počeo kucati riječi koje se ne bi mogle nazvati koherentnim proznim cjelinama. Nije mi dugo trebalo da shvatim da ono što radim je ono čemu sam se smijao dugo vremena (a čemu se znam nasmijati i dan-danas): pišem poeziju. Nisam shvatao principe ni načine, ali sam dopustio bijesu i alkoholu da me voze. Kada sam završio sa pisanjem, tekst sam skratio i uokvirio u cjelinu.

Čitavši redove svoje prve pjesme koja nije napisana sa pomišlju na muziku, osjetio sam olakšanje sa kakvim se ranije nisam susreo, kao da je nešto ispuzalo iz mene i sakrilo se u mračni ćošak montaže, vrebajući iduću priliku da se vrati u moje tijelo. A onda se desilo nešto što mi ni danas nije jasno. Želio sam podijeliti svoje osjećaje sa nekim, ali bez težine koju identitet nosi sa sobom. Napravio sam blog i postavio pjesmu. Bez slike, bez opisa, bez dodatnih objašnjenja.

Kada me sistem pitao za ime bloga, sa drvenih Geniusovih zvučnika treštala je „Escape From Hellview“ američkog benda CKY. HELLVIEW je bio logičan naziv: moj život (barem se tako činilo tada) bio je Hellview. Grad u kojem sam zapeo bio je Hellview. Ljudi sa kojima živim su bili stanovnici i propagandna mašinerija Hellviewa. A pjesma koju sam napisao bila je zapravo tračak nade, jedan od načina da pobjegnem.

Vremenom sam počeo dobijati veliki broj reakcija, što javnih, što putem sistema privatnih poruka. Smatrao sam fascinantnom činjenicu da sam u određenom trenutku ulazio u veću i smisleniju komunikaciju sa publikom koja je pratila moje ispade u vidu poezije nego sa onom koja je čitala moj blog na kojem sam se potpisivao imenom, prezimenom i nadimkom. Publika naravno nije imala pojma da se radi o istoj osobi jer sam pisanje pomno krio i držao za sebe, dok je objavljivanje uvijek bilo pod pseudonimom – prvi je bio Elmer, po čudnovatom vanzemaljcu iz trash filma Brain Damage, dok je drugi bio Freddy Bradley, kombinacija imena negativca iz Strave u Ulici brijestova i prezimena glumca koji je utjelovio lik Pinheada u odličnom Hellraiseru.

U porukama koje sam dobijao ljudi nisu pisali o samoj formi pjesme, već o svojim osjećajima i njihovom viđenju poruke same pjesme. Poruke su većinski bile iskrene i direktne, a vjerujem da zasluge za takav odnos idu upravo na račun nedostatka identiteta. Kada ljudi ne znaju ko si, ali vide (ili osjećaju) da daješ sebe, automatski imaju potrebu da odgovore, ali i zadovoljstvo da se ne moraju pokoriti sistemu razotkrivanja.

Ova zbirka se sastoji od tri cjeline: CEREBRUM sadrži

trideset i pet pjesama koje sam napisao i objavio na blogu, prije nego što sam ga izbrisao u napadu nerazumijevanja ka vlastitim porivima i radu. Primjetit ćete da sam tu vrstu *negodovanja* prema vlastitom djelu imao i ranije, pogotovo u pjesmi Poezija koja više liči na nepromišljenu izjavu nego na konkretno umjetničko (ne)djelo, a zapravo je predstavljala urlik kritike ka vlastitim naporima. Nijedna od ovih pjesama nije planirana, nije pomno smišljana niti je nasilno spuštena sa nivoa glave na nivo papira, čak naprotiv – moj sistem pisanja uključivao je osamljivanje, alkohol, cigarete, rock'n'roll i emocije. Svaka od ovih trideset i pet pjesama nastala je u Montaži 1 Radija 202 i vjerujem da je ta prostorija na određeni način zaslužna za njihovo postojanje.

Drugi dio nosi naziv POSTHUMNO i sadrži pjesme nastale nakon brisanja bloga, pjesme koje nikad nikome nisam pokazao, čak ni obavijen velom pseudonima. Zašto sam nastavio pisati nakon što sam izbrisao blog, ne mogu ni sam odgonetnuti.

Treći dio nazvan je ROCK'N'ROLL i sadrži tri teksta benda Motherpig koja su pisana za album „Savršeni Krug" 2012. godine. Kako ne bi pomislili da sam počeo miješati kruške i jabuke, odmah ću pojasniti: tekstove za Motherpig, od naše 'ozbiljne' faze koja je započela sa albumom „Nojev Let" uvijek sam pisao u vidu poezije, a tek onda, na probama, stavljao u kontekst kompozicije. Nikad nisam pisao tekst sa primisli da će jedan dio biti strofa, a drugi refren – i dan-danas me na određeni način taj način rada koči jer pišem previše teksta, pa kad izbacujem dijelove da pjesma ne bi trajala deset minuta, osjećam kao da nešto u meni umire.

Ostao sam Vam dužan odgovor na još jedno pitanje. Zašto sam odlučio da baš sada izdam ovu zbirku pod svojim pravim imenom?

Svoju poeziju nikad nisam shvatao ozbiljno. *Ja pjesnik* je odrednica koja mi razvlači podrugljiv osmijeh preko lica. Pjesme iz prvog dijela nisam sačuvao nigdje na kompjuteru, što dovoljno govori o činjenici koliko zapravo nisam vjerovao da stvaram išta više do ispušnog ventila za svoje adolescentske

frustracije.

Prije nekoliko mjeseci sjetio sam se pjesama i počeo nonšalantno kopati po internetu u potrazi za starim blogom. Koristeći web stranicu Archive.org, uspio sam pristupiti jednom dijelu zbirke, iskopavši možda pola od cjelokupnog broja objavljenih pjesama. Međutim, drugo pola nije bilo zabilježeno u arhivi. Naknadno sam se sjetio podatka koji sam zaboravio, a taj je da sam pjesme također objavio pod pseudonimom na jednom književnom portalu.

Posjetio sam portal i za divno čudo pronašao svih trideset i pet komada na jednom mjestu. Devet i kusur godina nakon što sam ih napisao, čitao sam redove koje sam davno zaboravio i pokušavao se sjetiti situacija, emocija i ljudi o kojima sam pisao. Nije mi išlo. Umjesto da spasim cjelokupnu stranicu, sve sam pjesme kopirao u tekstualni dokument, a onda izbrisao sa portala.

Problem je bio što sam ugasio kompjuter bez da spasim dokument sa tekstovima. Ostao sam bez svih pjesama.

Odustao sam i uvjerio sebe da je to zapravo bio čin sudbine. Nema ih. Zaboravi. No đavo mi nije dao mira.

Prije nekoliko dana sam počeo opet tragati za pjesmama. Iskopao sam njih dvadesetak, a ostatak sam pronašao koristeći više različitih servisa i izvora. Kada sam jučer kompletirao zbirku, bio sam svjestan količine urađenog posla i činjenice da sam se osjećao opet cjelovitim na određeni način. Jedna je stvar vodila drugoj – ugledavši zbirku na hrpi, sjetio sam se neobjavljenih pjesama koje su godinama ležale duboko u jednom folderu na mom starom kompjuteru.

Dakle... zašto? Ne da se ustoličim kao pjesnik, ne da pokušam igrati bitku dokazivanja (nedostatka) talenta, pogotovo ne da popunim prostor do svoje iduće knjige prepune fascinantno apsurdne proze, već zato što kada sad vidim sve ove pjesme na jednom mjestu i pročitam njihov sadržaj, osjetim da su i one moja djeca koju sam nepravedno zabacio u ćorsokak zaborava, pa ih se i nekad stidio sam pred sobom. Objavljivanje ove zbirke je način da ovim riječima još jednom uglancam oklop i pošaljem ih na bojno polje.

Sad znate ko su, odakle su, zašto su ovdje.
Vaše je da čitate.

Arnel Šarić
4.12.2014. – 4:03

Ovu zbirku posvećujem magičnom prostoru Montaže 1 Radija 202, te svim ljudima i zvijerima koji su inspirisali u nastavku ispisane redove.

CEREBRUM

CEREBRUM

Shema tvog mozga
Daleka neplanirana putanja
U Tamnu šumu si ušla
Sa strahom u očima, bez pitanja

Tamo gdje mjesec jede sunce,
A vatra ne gori
Tamo gdje spasa nema
Odakle dolaze vječni snovi

Bez imalo stida gazi po dušama
Ni tvojim, ni mojim.
Ni Njegovim.
Svačijim.

Stvorila si uništenje
Odagnala spasenje
Pruži Mu ruku
I utoni u mrak...

HELLVIEW

Kako se zove ovaj grad?
Šta ja radim ovdje?
Iz dubine bespuća ljudske duše
Izviru zgrade pune smrada
Male ptice jedu mehaničke gliste
Prazne se srca, duše nisu iste

U daljini svjetla, nagovještavaju zoru
skoro pa i ozbiljnu!

Smij se, huljo!
Tvoj smijeh me diže, daje mi snage
Jer ti igraš tango sa suncem,
A moja draga je prljavi asfalt ovog grada

Iza mnoštva slijepih ulica,
polomljenih uspomena,
iza staklenih očiju
i kremiranih lica
stoji natpis...

"Dobrodošli u Hellview"...

TU SAM JA!

ROBLJE

Pogledaj plantaže
Crne se njihove glave
Pogledaj plantaže
Na kojima zli ljudi slave

Ja ću osloboditi braću!
Ne, ja ću!
Ne, pusti mene da oslobodim braću!
Ne, ja ću!

Zvekeću lanci
Puške uperene u potiljke
Vrućina upija njihov život
Dok nespokojno rade

Crna koža
Bijele oči
Gledaju putem neba
Da li ovo Božjoj djeci treba?

INDUSTRIJA

Silikonske grudi
Usiljeni osmijeh
U jacuzziju se kiseli
Plastična lutka

Sijevaju blicevi
Na sve strane
Odsjaj na njenom licu
Svota na računu se povećava
Njena ruka na menadžerovom šlicu

Sada će ga uzeti
Kao što je uzela i mnoge
Oni su ostvarenje njenog sna
Oni su bolji od bilo koje droge

Ona mora da trpi i šuti
To su pravila igre
Iako joj nije drago
Opcije nema druge

Jer nije razmišljala
Šta je industrija
Kada je mami rekla
Idem u Hollywood da postanem pop zvijezda.

MOMENTI

Postala ti je navika
Da zaustavljaš vrijeme
Kad se milioni smiješe
Gledaš njihova ozarena lica
I gutaš pohlepno svoj jad

Možda bi sreća bila negdje oko tebe
Samo da se pokušaš nasmijati
Možda bi ti srce počelo pumpati krv
Samo da izađeš jedan...
Jedini...
Korak iz tame...

SUNCE

Kročio sam gdje mnogi nisu smjeli.
Sjedio i jeo sa smrću
Pitao sam dokad ovako
Dokad život na rubu ponora?

"Tvoje vrijeme nije još", reče ne pomičući vilicu.
„Negdje vani je tvoje Sunce.“

I kročio sam kroz pustinju života. Ponovo sam.
Među masama bezglavih budala
Psovah Boga i Majku Zemlju
Dok ne osjetih zrake na svom licu.

Ali više se i ne sjećam kako je lijepo bilo
Jer mozak zabranjuje sjećanje
Zabranjuje trenutke slabosti,
Da se ne utopim u okeanu suza.

Svi smo sami.

Za Nju

RITAM

Bubnjevi najavljuju zoru
Sjajno sunce kasapi noć
Ritam nosi ljudske duše
Ponori pakla sve su bliži.

Bubnjevi u daljini
Najavljuju tamu
Stojim sam i gledam
Noć kasapi krvavo sunce.

BOG

Ja sam Bog.
Među vama već odavno.
Gledam kako volite, psujete
Kako se neobjašnjivo plašite.
A mal' sam. Zanemariv.

Nisam oduvijek ovakav,
Kobne greške koštaju puno.
Stvorio sam vas,
Hiljade malih bogova.

Ja sam Bog.
Među vama odavno,
Ali niko ne primjećuje
Kao da me nema.

LAS VEGAS

Jeftine prostitutke i neonske reklame,
Niska strast i papirne novčanice
Golgota kapitalizma, sjebavanje nove razine
Mistifikacija ličnosti, Las Vegas

Otmica, otkupnina, povrat imovine
Smiješna cifra za tako puno života
Krugovi se okreću, loptice skaču,
Šušti hrana, voda, život - Las Vegas

Kauboji, smeće, drogirane kurve,
Indijanci, svetinja i trijezne časne sestre

To je moj grad, to je Las Vegas.

ŠAPAT

Duboko u noći čujem šapat
Vidim ruke pružene ka mene
Sjećanje na prošlost ne blijedi
Čvrsto kao hladnoća kamena.

Duboko ispod trave kolo
Razmjena organskih tvari
Kosti postaju krhke i sive
Dok duše još u mislima žive.

LICE

Žuti papir svakim danom sve više i više
Propada - kao lice starice šibano vjetrom.
I ove kapljice kiše što padaju po mom licu
Prečesto me podsjećaju na nju...

Ponekad u snovima, čujem je kako grebe...
Sređeni nokti tuku lakirano drvo
U sobi postaje vruće, ventilator se ugasio,
A fali štrik da na njeg' objesim mokri veš...

Zadrhtim kad mozak producira taj zvuk,
Kao hiljade pčela zuji u ušima,
A onda mi smiješak preuzme lice,
I prepustim tijelo potpunom transu...

... jer moja draga je postala pepeo i prah.

VEČERAS

Večeras nemam snage za tebe
Nemam snage da stojim
Ne mogu te odgurnuti
A slab sam da se borim

Večeras me Hellview guta
Moj mozak je skuhan
Ja sam mali majmun
Hellview debeli mafijaški gurman.

Zabij kašiku u moj mozak
Odlomi komad, lizni jezikom
Valjda ćeš napokon shvatiti
Da u praznoj ljušturi nisam ja.

ZID

Svaki dodir jebeno boli
Svaki prst, užarena koža
Diraš mi lice i ne znaš da rušiš
Dijelove mog betonskog zida

Kad napokon ostanem go pred tobom
Znat ćeš da sam samo čovjek
Jedan potez - nema me više,
Svjedočit ću smrti u tamnom lijesu.

DOSADA

Pade mi mrak na oči.
Svako jutro ustanem
Umijem se, obrijem se
Ponekad i operem zube.

Idem na posao, ručam
Vratim se kući, čitam.
Ponekad nešto i napišem.
Shvatio sam da je ovo...

DOSADA.

ZAGRLJAJ

Oh, kako boli taj zagrljaj!
Sunce ti jebem, taj zagrljaj!
Ruke koščate, ne smiruju me...
Ruke bolesne, ne dodiruj me!

Boli zagrljaj, strančе u noći,
Da li nad svima provodiš silu?
Još uvijek ne znam tvoje ime.
Kako reče?... SMRT?

SMEĆE

Znam da jesu
Nema problema

Moje pjesme su smeće,
Ali neko to smeće čita
Moje pjesme su kurac,
Ali neko taj kurac guta...

BOLI ME

Boli me kurac za šanere
Trenerke i izbrijane glave
Boli me kurac za Kurve
Abortuse i trač partije
Boli me kurac za ovaj grad
Ulice i smradove
A pogotovo za svijet
Poštene platiše i gadove

Boli me kurac za tebe
Osjećaje i depresive
Boli me kurac za posao
Radni staž, zaostale honorare
Boli me kurac za život
Njegove uspone i padove
Boli me kurac i za Boga
Jer njega boli kurac za mene.

INSPIRACIJA

Večeras imam inspiraciju

Nadošla je kao prehlada
Nošena hladnim vjetrom

Popio sam tri kafe i oči su ko fildžani.

LSD

Liberalno. Slobodno. Divlje.
Sviđa mi se kako dišeš.
I kad sam kraj tebe
I kad zamišljam
Dišeš isto.

Nemaš pluća ni škrge,
Ti si jedno veliko srce
Dišeš za mene
Kroz vene i arterije
Pumpaš crnu krv
Kroz svoje komore.

Sviđa mi se kako dišeš.
Liberalno. Slobodno. Divlje.

Boje su se opet izmiješale.

NE VOLIM MOĆ

Moć.
Ne volim kako me gleda,
Hinjski, mrzovoljno.
Istina je sljedeća...

Ne volim moć.
Ona kvari ljude
Ubija odraz u ogledalu
Ostavlja kravate i kandže za cijepanje

Slabijih, neuhranjenih, nesposobnih,
Potlačenih, smiješnijih, osebujnih,
Posebnih, hrabrih, usamljenih.

Ne volim moć.

GITARA

Slomio sam joj vrat
Nije me slušala
Sve što sam tražio od nje
„Slušaj me.“

Jednostavan sistem.
Ja dam informaciju
Mozak na mišiće
Mišići na prste

Prsti ne slušaju
Gitara nema milosti
Kao ni ja
Zato sam joj slomio vrat.

PEDOFIL

Sviđa mi se njena glatka koža
Kao surfer jezikom plovim
Njoj se sviđa moj jezik
Obim i njegova hrapavost

Ona je mlada, naivna, ne i glupa
U svakom trenu ona zna šta čini
Caruje mojim nagonima
Navodi na ideje glupe!

Dadoh se u nepovrat
U ambis njenog dubokog grla
Moja ljubav nije jedina
Nije zadnja, a ni prva

Ne pitam za broj lične karte
Dokumenti ne interesuju mene
Dok fluidi teku, vrše se razmjene
Za nju stoji moje vrijeme

Kraj lupa na moja vrata
Osjetim vatru pod nogama
Oganj ne smeta, nek gorim vječno
Slatka je bila ta maloljetna mala.

HARDCORE

Volim stilistički lošu knjigu života
Nisu je pisala društva pisaca
Ni licemjerna udruženja novinara
Nisu je plaćale opštinske patetike
Ni idioti sa licem na mjestu čmara.

To je knjiga ulice napisana asfaltom
Kad je čitam grize me sarajevska zima
Nisu je pisale olovke, već prljave šprice
Nakon slova gorak okus u ustima.

Ovo nije škola ni edukativni sistem
Za HC ne možeš zvati hitnu pomoć,
Ovo nisu laži ni netačni navodi
Ovo je zadnji poziv upomoć.

Ovo je Hardcore
Moji ožiljci govore moje misli
Sa usana cijedim mrtvu tišinu
Moj život o koncu visi...

Razmisli želiš li moj asfalt i tugu
Podove klubova popločane pivom
Gitarski vrat i pokidane žice
Krv borca vječno u venama.

OBILJEŽJE

Brate, puštaju pse na nas
Lupaju na vrata
Brate, divljaci vode moć na uzici
Sjebanih glava kontrolišu dan

I noć nije ono što je bila
Jer više nema nas
Pametni su pobjegli
Ko je ostao, rastrgan.

TROUGAO

Volim ovaj posrani trougao
Koliko volim, toliko i boli

Mi smo eksperiment evolucije
Tek dobili dva pršljena kičme

Nema nas nigdje, nikad, nikako
Vodi nas mazohizam, samodestrukcija

Nedostatak polnog organa
Sterilnoj đubradi je karakteristika.

PRAVILA IGRE

Ko jebe pravila igre, sine?
Svašta ti govore i knjige i učitelji
Revizori i prosvijetitelji
Treba igrati po pravilima, ali postoji caka...
Treba se i probuditi za dvadeset godina.
I reći da nisi sebi pljunuo u lice.

RAZUM NEMAM

Izgubio sam Mozak negdje
Sa njim je prošetao i Razum
Raznijeli ih Punk i Pivo
U svjetlu se pogubiše
Kao da ih nikad nije ni bilo

Jebem ti sunce da ti jebem
Pa kako oni što folk slušaju
Još sivih ćelija imaju?

Izgubio sam Mozak negdje
Sa njim je otišao i Razum
Previše sam pušio sranja
I jeftinu albanku.

RUŽAN OKUS

Mrzim ovaj okus.
Mrzim tu cijev.
Svaki put je zagrizem.
Nikad da opalim.

Zubima ljuštim boju.
Jezik se grči.
Svaki put je zagrizem.
Nikad da opalim.

Postoji li lakši način?

ONA MAŠE

Ona maše, maloljetna, slatka, nevina
Ja gledam, starac, gorak, kriv
Ona gladi, diše za vratom, osjetim
Ja guram, ne volim njen miris

Kazuje koliko sam nemoćan i jadan
U gradu u kojem sam mali mrav
A nikad se nisam satrao od rada
Uvijek sam imao što sam htio.

RASKID

Ubi me, jeb'o ti ja mater!
Rodio sam se u tebi, a ubijaš me svaki dan.
Fakat si đubre.
Ubi me Sarajevo.

BETON

Kratak let je izmorio moje tijelo
Duša je izgorila u vrućem vazduhu
Trebao sam samo nekog
Nekog da me zagrli

Beton me dočekao raširenih ruku.

LUCIFER

Lucifer je sluđen
Izgubio je pos'o
Čita novosti na portalu

Nema koga da muči
Nema koga da pali
Nema koga da ubije
Nema više volje da razbije

Monotonija u paklu
Vatre su se ugasile
Divljanje Ljudsko
Preuzelo Primat je.

POEZIJA

Poezija
Je
Samo
Izraz
Apsolutne
Gluposti

Poeziju
Mogu
Pisati
Svi

Nigdje
Talenta
Osobnosti
Volje
I
Želje

PETA STRANA SVIJETA

Više mi ništa ne smeta
Ja sam na petoj strani svijeta
U šumi posmatraju me oči
Na nožicama debelim ko balvan.

Čovjek sa polucilindrom
Bez glave luta
Kaže da izgubio je glavu
Negdje mimo puta.

Peta strana svijeta.
Užas postojanja.
Smrt bez paravana.

GODINU DANA KASNIJE...

Godinu dana kasnije
I dalje sam šovinista
I dalje ljubavnik
I dalje medvjed od pliša
I dalje konstatacija
I dalje zvijezdana konstelacija
I dalje arogantan
Ali nikad ignorantan

Zato i dalje ne znam ko sam.

POSTHUMNO

KRIVCE NA KOLCE

Krivce na kolce!
Neka plate
Neka se pate
Neka zarade plodove truda

Nevine na sudove
Neka ih mašinerija
Teške sudbe
Cijele proguta

Crno na bijelo
Nek se zna
Ko smo mi, ko su oni
Ko si ti, a ko sam ja

Jer samo čelična pesnica
Može upravljati stokom
Sa ove strane mraka.

UBISTVO

Probudih se u lokvi krvi
Istražni organi kazaše
Nisi ni zadnji ni prvi

Odahnuh.

MESO|MASA

Masa voli meso.
U sebi i na sebi.
Pod sobom i pri sebi.
Pri zdravoj svijesti i nesvijesti
Krv da kola da navjesti
Glad da se zadovolji
Da svima bude sve po volji

Masa satkana od mesa
Reži krnjavim zubima
I urlicima ponovo dokaza
Da najviše vole parče obraza.

SIRENA

Gluh sam na zov sirene.
Ne osjećam se pozvanim.
U daljini gore gradske vatre
Sjedim i palim jednu na drugu
Gledam tinjajući žar
Osluškujem tihe krike
I pitam se za čije stare ideale
Umiru neke nove budale.

KOŽA

Cijev je hladna, teška
Kao i riječi koje si rekla
Zato čvršće stežem čvor

Ruke na leđima, sputane
Krpa u ždrijelu, smještena
Obrastao, zapušten, korov

Želim tvoju vlažnu kožu
Da u nju utkam dukate
A niz grlo se cijedi otrov

Želim blijeda sjećanja
Da nas vratim u jamu
Isparimo kad otkuca ponoć.

LEVIJATAN (PJESMA PONOSA)

Neman je rođena u tami
Dojena mržnjom
U vodenom grobu
Zaslijepljena jarkim mrakom
Superiorno biće dna
Nema straha, nema očaja
Samo osjećaj ponosa
Lomi granicu dva plavetnila.
Kad ugleda svjetlo tvojih očiju
Razjapljene ralje gutaju brodove
Čiji mornari traže utjehu
Na mjestu gdje utjehe nema
Samo ugriz, buka što huči
Spust u ponor i vječni mrak.

ROCK'N'ROLL

PONOVO ROĐEN

Sva moja ljubav u tebi je
Hoćeš li ikad shvatiti
Moj sjever, zapad, istok i jug
Ništa manje no savršen krug

Ja sam ono što nisam imao
Ono o čemu sam sanjao
Ja sam najbolji drug
Sve dok ne okreneš savršen krug!

Ja sam ponovo rođen
Razuma nemam, emocijama vođen
Ti si moja budućnost i prošlost
Moje meso, duša i kost!

JEDAN ŽIVOT

Ne vjerujem u babaroge, vještice ni duhove
Ne vjerujem u vilenjake, kraljice ni prinčeve
Ne pušim iste priče, svete knjige što ljudi pišu
Živim punim i spremno dočekam kišu

Iznova ponavljam iste greške, iznova i često
U koordinatnom sistemu tražim svoje mjesto
Divlja sam zvijer, sve što znaš, zaboravi
Ja sam samo ja, ni lažni, ni pravi

Ruku spasa ne tražim, ne možeš je ni pružit
Sa vlastitim demonima volim se družit
Vrištat ću do smaka, dok ne izgubim glas
Onaj sam što u iluziji ne traži spas

Imam samo jedan život, samo vlastiti um
Kao kamen čvrst, ali nekad gubim razum
Imam strahove i patnje, fobije što tlače
Ako me ne ubiju, učine me jačim

ROBLJE SUJETE

Psi laju i laju
Krvave oči sjaje kroz mrak
Psi ugristi ne mogu
Njuše moj izbrisani korak
Bjesnilo u krvi
Osjećam u zraku
Šaka siječe vazduh
Bez tijela za ispuniti raku

Obješeni o lance
Udišu otrovane misli
Roblje na koljenima
U muci zajedno se stisli
Ako digneš glavu
Posječeni vratovi, posmrtni krici
Klate se ka ponoru
Oni što žive na ivici

Ja sam slobodan, Veliki orao
U visine što vinut se morao
Energija bez nostalgije i sjete
Ponosna kasta, nismo roblje sujete

KRAJ

BILJEŠKA

Arnel Šarić Sharan rođen je u Sarajevu 1986. godine. Pitanje koje si postavlja dok piše o sebi u trećem licu je: da li je projekt restauracije poezije koja je nastajala u etapama kao rezultat adolescentskih kriza zapravo način da se izbori sa egzistencijalnom krizom?

Autor je *cyber knjige* „Dnevnik Preživjelog“ i zbirke priča „SAFARA“, te se bestidno i ponosno naziva žanrovskim piscem.